

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 478/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Adamom Puškárom, advokátom, Karpatská 5, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 102/2014 a postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 62/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 102/2014 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 62/2021 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému súdu v ich napadnutých konaniach konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovateľ žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v celkovej sume 40 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 410,26 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 10. januára 2014 prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal obžalobu na sťažovateľa pre pokračujúci zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 102/2014 zo 17. marca 2017 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“), proti ktorému prokurátor okresnej prokuratúry a splnomocnenec

poškodeného podali odvolanie. Uznesením krajského súdu č. k. 3 To 150/2017 z 25. júna 2018 bol zrušený prvý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku. Zároveň bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

3. Následne bol sťažovateľ opätovne oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 102/2014 z 26. mája 2021 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“), proti ktorému prokurátor okresnej prokuratúry a splnomocnenec poškodeného znova podali odvolanie, pričom do podania ústavnej sťažnosti krajský súd nerozhodol o podaných odvolaniach proti druhému rozsudku okresného súdu.

4. Sťažovateľ uviedol, že do doručenia ústavnej sťažnosti nie jeho trestná vec právoplatne skončená. Skutok, z ktorého spáchania je obvinený, sa mal stať v roku 2009 a po vyše 8 rokoch súdneho konania bez vykonania úkonu vec stále nie je ukončená. Sťažovateľ ako „obeť nezákonného prietahového konania“ tiež konštatoval, že toto už stratilo akýkoľvek zmysel. K zbytočným prietahom v napadnutých konaniach sťažovateľ neprispel svojím konaním a zároveň jeho trestná vec nie je skutkovo ani právne zložitá. Zbytočné prietahy sú objektívne spôsobené postupom všeobecných súdov (a nie zákonných sudcov), ktoré nemajú dostatočné personálne obsadenie. Dĺžka jeho trestnej veci má negatívny vplyv na život sťažovateľa, keďže žije v právnej neistote z výsledku trestného konania. Zároveň zbytočné prietahy v napadnutých konaniach všeobecných súdov mu „spôsobujú psychické utrpenie a zdravotné problémy, keďže som niekoľko rokov stresovaný neistotou nekonania súdu.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

7. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

8. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Uvedený záver vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

9. Sám sťažovateľ uviedol, že druhým rozsudkom okresného súdu bolo opätovne rozhodnuté vo veci samej. Po vykonaní úkonov súvisiacich s podanými odvolaniami okresný súd predložil súdny spis odvolaciemu súdu, ktorý mu bol podľa zistenia ústavného súdu doručený 2. septembra 2021. Napadnuté konanie okresného súdu sa teda skončilo v prvom stupni ešte pred podaním ústavnej sťažnosti a v čase podania ústavnej sťažnosti nebol okresný súd vo veci činný.

10. Od predloženia veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu okresný súd nemôže ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť v bode 1 uvedené práva sťažovateľa. Vydaním meritórneho rozhodnutia, vykonaním úkonov súvisiacich s podaným odvolaním a predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu okresný súd vykonal všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa.

11. Ústavný súd poukazuje aj na zavádzajúce a nelogické tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého „od 10.01.2014 do 14.06.2016, od 14.06.2016 do 14.03.2017, ďalej od 14.03.2017 do 25.06.2018, následne od 25.06.2018 do 21.05.2021 a nakoniec od 21.05.2021 do 08.08.2022 nebol zo strany súdu uskutočnený žiadny úkon...“. Z tejto logiky by preto malo vyplývať, že okresný súd a krajský súd boli absolútne nečinné. Sám sťažovateľ ale v ústavnej sťažnosti poukázal na viaceré nariadené pojednávania okresným súdom (26. apríla 2016, 14. júna 2016, 14. marca 2017 a 17. marca 2017), pričom dosiaľ okresný súd a krajský súd rozhodli vo veci samej trikrát. Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa okresný súd a krajský súd zjavne neboli celkom nečinné.

12. Ústavný súd ďalej uvádza, že pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už v minulosti bola odmietnutá ústavná sťažnosť ako zjavne neopodstatnená „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

13. Podľa názoru ústavného súdu zároveň momentálna doba konania pred krajským súdom (skoro 13 mesiacov) je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti, keďže iba od predloženia veci okresným súdom mohol krajský súd ovplyvňovať priebeh napadnutého konania. Z tohto dôvodu preto nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa zo strany krajského súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu v bode 1 uvedených práv.

14. Nie bezvýznamná je taktiež skutočnosť, že sťažovateľ netvrdí, tým menej preukazuje, že sa domáhal „bezprietáhového“ konania krajského súdu vo svojej veci. Ústavný súd síce podanie sťažnosti predsedovi súdu na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nepovažuje za podmienku

podania ústavnej sťažnosti (nemôže teda zakladať dôvod odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť), avšak jej nevyužitie ilustruje podľa názoru ústavného súdu prístup sťažovateľa a tiež jeho právneho zástupcu, ktorému musí byť známe, aké dôsledky (medzi nimi nepochybne aj urýchlenie rozhodnutia) môže mať takáto sťažnosť predsedovi súdu.

15. Ústavný súd však zároveň pripomína, že v súhrne s doterajším priebehom napadnutého konania krajského súdu prípadná následná nečinnosť krajského súdu alebo jeho prípadná následná neefektívna/nesústredená činnosť by mohla už založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia v bode 1 označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 zákona písm. a) zákona o ústavnom súde].

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu